Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 270 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL**
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 1 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 juni 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 mei 2026 dient de verzoekende partij, samen met haar twee minderjarige kinderen, een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. De verzoekende partij beschikt over een verblijfskaart van Zwitserland afgegeven op 22 maart 2024 en geldig tot 24 februari 2029.

1.3. Op 21 mei 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Zwitserse autoriteiten op grond van artikel 12 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 1 juni 2026 stemmen de Zwitserse autoriteiten in met het verzoek vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 10 juni 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):
naam: M. (…)
voornaam: Y.E. (…)
geboortedatum: (…) 1979
geboorteplaats: A. (…)
nationaliteit: Ethiopië
+ 2 minderjarige kinderen:
(0) 09.12.30 497-69 T., N.M. (…), °(…)2009/Shwyz, Zwitserland. Nat.: Eritrea.
(0) 13.05.08 517-65 T., A.M. (…), °(…)013/Lachen, Zwitserland. Nat.: Eritrea.
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Zwitserland.
Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Zwitserse autoriteiten.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Mevrouw M.,Y.E. (…), verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 11.05.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een verblijfskaart van Zwitserland met nummer (…) voor, afgegeven op 22.03.2024 in Schwyz en geldig tot 24.02.2029. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en geen identiteitskaart te hebben. Ze stelt een studentenkaart te hebben. Ze verklaart een reispaspoort van Zwitserland gehad te hebben, maar dat die vervallen is. Ze legt het document niet voor.
Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit leidde niet tot een treffer. Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde eveneens niet tot een treffer in het Visum Information System. De betrokkene legde echter een originele verblijfskaart van Zwitserland met nummer (…) voor, geldig tot 24.02.2029.
De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 11.05.2026. De betrokkene verklaart wettelijk gehuwd te zijn, maar feitelijk gescheiden te zijn. Ze verklaart dat haar ex-partner zich in Zwitserland bevindt. De betrokkene stelt drie meerderjarige dochters en twee minderjarige zonen te hebben. Haar twee minderjarige zonen, T., N.M. (…), °(…)2009/Shwyz, Zwitserland. Nat.: Eritrea. En T., A.M. (…), °(…)013/Lachen, Zwitserland. Nat.: Eritrea, bevinden zich bij de betrokkene in België. Haar andere kinderen bevinden zich volgens de betrokkene in Zwitserland. De betrokkene verklaart verder geen familieleden in België te hebben. Ze stelt een neef en nicht in Zwitserland te hebben.
De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben toen ze ongeveer achttien à negentien jaar oud was. Ze verklaart een jaar en acht maanden in Soedan verbleven te hebben. Daarna verklaart ze een jaar in Libië geweest te zijn. De betrokkene verklaart vervolgens door Italië naar Zwitserland gereisd te zijn. Ze verklaart van 2004 tot op 24.03.2026 in Zwitserland gewoond te hebben. Vervolgens verklaart ze door Duitsland naar België gereisd te zijn op 24.03.2026.
Op 21.05.2026 werden de Zwitserse instanties verzocht de betrokkene over te nemen. Op 01.06.2026 stemden de Zwitserse instanties in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(1) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zürich (ZRH).
De Zwitserse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 12(1) van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Zwitserland.
Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de

enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.
Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).
Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.
We benadrukken dat de Belgische instanties in deze niet zijn gehouden tot een beoordeling van het al dan niet eerlijke karakter van het Zwitserse beleid inzake internationale bescherming, maar wel tot een onderzoek naar het bestaan van eventuele tekortkomingen in de Zwitserse procedure inzake het toekennen van internationale bescherming en de voorzieningen inzake opvang en bijstand in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, in die mate dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.
Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek in België ingediend te hebben omdat ze een paar landen aan het overwegen was en vroeg welke de best was. Ze stelt dat veel mensen haar vertelden dat België een goed land is. Ze stelt daarom besloten te hebben om naar België te komen. De betrokkene stelt dat toen ze naar hier kwam, zag dat het goed was en daarom besloot om hier te blijven. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland. De betrokkene verklaart uit Zwitserland vertrokkene te zijn om niet terug te keren. Ze stelt dat ze haar daar verwoest hebben op economisch vlak. Te betrokkene stelt dat ze er aan het werken was, maar dat assistenten al haar geld afnamen en dat ze altijd met schulden leefde. Ze stelt dat ze er ook over gesproken heeft met hen voor een lange periode, maar dat er geen oplossing gevonden werd. Ze stelt dat ze er in een huurwoning verbleef. De betrokkene verklaart waarom haar geld afgenomen werd. Ze stelt dat ze zeven à acht jaar goed gewerkt heeft, maar dat het nadien met kinderen niet makkelijk was. Ze verklaart dat ze ongeveer aan 45-50% aan het werken was en dat als er meer werk was, ze overuren deed. Ze stelt meer gewerkt te hebben dan dat ze mocht. Ze stelt dat de assistenten moeten helpen met geld storten voor het deel dat niet gewerkt wordt. Ze stelt twee keer een volledig bedrag ontvangen te hebben van de gemeente. Ze stelt dat haar toen gezegd werd dat dit een fout was en dat ze papieren van haar werk naar hen moest brengen zodat zij hen kon terugbetalen. Ze stelt dit gedaan te hebben en hen alles gegeven te hebben omdat ze hen vertrouwde. Ze stelt daarop naar haar werk gebeld te hebben en hen vertelt te hebben dat ze gecontacteerd zouden worden. Ze stelt echter dat haar loon niet altijd hetzelfde was. Ze stelt dat haar dat ze haar maar een klein deel gaven, waarmee ze niet kon overleven. De betrokkene stelt dat ze slechts voor 50% mag werken omdat ze kinderen heeft. Ze stelt dat ze met alles bij elkaar met kinderbijslag 2300 euro kreeg. Ze stelt na alles te betalen, ze niet genoeg overhield en dat ze daardoor problemen kreeg. Ze

stelt dat ze ook een boete kreeg doordat haar kinderen zwart reden door geldtekort. Ze stelt dat ze een manier moest zoeken om te gaan werken. Ze stelt hen gevraagd te hebben om meer uren te werken, maar dat dit geweigerd werd. Ze stelt zelf besloten te hebben om 80% te gaan werken bij Subway. Ze stelt na twee maanden werk, dat de gemeente aan haar werk vroeg om hun deel rechtstreeks aan hen te betalen. Ze stelt dat ze gechoqueerd was. Ze stelt dat ze in totaal 4800 euro verdiend had met kinderbijslag en dat ze haar daarvan maar 780 euro hadden gestort. Ze stelt dat ze door mensen van Subway geholpen werd met haar boodschappen, maar dat het geen leven was op deze manier. Ze stelt dat ze nadien voor 100% in een pizzeria ging werken, maar dat daar toch hetzelfde werd gedaan met haar loon. Ze stelt daardoor besloten te hebben om te vertrekken. Ze stelt dat ze er constant schulden kreeg doordat ze zelf niet haar geld kon beheren. Ze stelt dat dit niet kwam doordat ze niet wilde werken.

De betrokkene stuurt op 02.06.2026 per mail: een loonfiche van september 2025 uit Lachen, Zwitserland; bewijs van een rekeningafsluiten bij de S.K. (…) op 23.12.2025; een arbeidsgetuigschrift van M.L. (…)(2026); een arbeidsgetuigschrift van P. (…) (2023); een arbeidsgetuigschrift van P.d.F. (…) (2019); een bericht van Personeelszaken uit Lachen, dd. 03.02.2026. Uit het laatste bericht blijkt dat de volledige salarisbetaling van de betrokkene sinds september 2025 maandelijks wordt overgemaakt aan het voogdijbureau en dat dit wordt gedaan op instructie van een beroepsvoogd. Het officiële voogdijbureau is verantwoordelijk voor het vaststellen en beheren van het persoonlijke budget van de betrokkene.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek dient te worden behandeld. Dat de betrokkene door andere mensen aangeraden werd om naar België te komen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen aan te duiden dat de betrokkene op basis van een verblijfsvergunning in Zwitserland verbleef en dat aan deze verblijfsvergunning voorwaarden verbonden zijn. De betrokkene gaf zelf aan dat zij slechts aan 50% mocht werken en dat zij zelf besloot om hier geen gehoor aan te geven. Ze stelt daarna dat een deel van haar loon rechtstreeks aan de gemeente werd betaald en dat zij slechts een klein deel overhield. De betrokkene legt een document voor waaruit blijkt dat op instructie van een beroepsvoogd haar persoonlijke budget door het officiële voogdijbureau beheerd zal worden vanaf september 2025. We merken op dat wanneer betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat bepaalde regelingen, juridische of strafrechtelijke procedures boven het hoofd heeft hangen dit geen invloed heeft op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. Indien haar bepaalde dingen te laste worden gelegd, dient zij de daarvoor voorziene procedures te doorlopen en haar eventuele straf uit te zitten of te betalen. Als er regelingen getroffen worden waarmee de betrokkene het niet eens is, kan zij eveneens ter plaatse in beroep gaan als zij de regelingen onterecht vindt.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Zwitserse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties.

De Zwitserse instanties stemden in met de overname van de betrokkene op basis van artikel 12(1) van Verordening 604/2013. Artikel 12(1) van Verordening 604/2013 stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

De Zwitserse instanties stemden op 01.06.2026 met toepassing van artikel 12(1) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. We merken op dat de betrokkene tot op heden geen verzoek om internationale bescherming in Zwitserland indiende. De betrokkene zal na overdracht aan Zwitserland een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen en de Zwitserse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.
Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Zwitserland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".
Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.
Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.
Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.
Gebaseerd op het akkoord van 01.06.2026 hebben de Zwitserse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland.
Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Zwitserland (Adriana Romer, "Asylum Information Database – Country Report – Switzerland", laatste update 27.05.2026, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt dat er geen noemenswaardige obstakels zijn voor personen die naar Zwitserland terugkeren in het kader van een Dublinprocedure ("No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed, including in 2025", AIDA-rapport, pagina 53). Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming in Zwitserland. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Zwitserland worden overgedragen, worden door de politie ontvangen op de luchthaven of aan de grenspost.
Personen in een terugnamesituatie moeten zich melden bij de migratieautoriteiten van het kanton waaraan zij werden toegewezen, ongeacht de status van hun procedure. Als de persoon wordt overgebracht op basis van een 'take charge'-verzoek, wat betekent dat hij of zij eerder geen asiel heeft aangevraagd in Zwitserland, moet hij of zij zich melden bij het federale asielcentrum waar de politie heen wijst. De betrokkenen krijgen van de politie een ticket voor het openbaar vervoer om zich naar het migratiekantoor van het bevoegde kanton te begeven. Indien een persoon om gezondheidsredenen niet zelfstandig kan reizen, zal het kanton of het federale asielcentrum de transfer organiseren vanaf de luchthaven of grenspost (AIDA-rapport, pagina 53).
Het AIDA-rapport stelt dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op opvang, maar beperkte materiële opvang ("reduced material conditions" – AIDA p. 88 - 89). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar toegewezen blijven aan de al eerder bevoegde kantons en dat de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (AIDA-rapport, pagina 90). Opvang via de kantons gebeurt meestal in collectieve opvangcentra. De verzoekers hebben hier in het algemeen meer vrijheid dan in de federale centra, zo mogen ze het centrum in de meeste gevallen verlaten en terugkomen wanneer het hen uitkomt en kunnen ze hun eigen eten koken. In sommige centra in de kantons is ook toegang tot beroepsopleidingen en taalcursussen. Daarentegen liggen de meeste centra in de kantons erg afgelegen en maakt dat het moeilijker om vrienden, familie of advocaat te ontmoeten (AIDA-rapport, pagina 105).
Verzoekers om internationale bescherming hebben gedurende de hele procedure recht op opvang. De materiële opvang bestaat hoofdzakelijk uit accommodatie, voeding, gezondheidszorg en beperkte financiële toelages (blz. 88). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang worden verminderd of opgeschort (AIDA-rapport, pagina 92). Iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt heeft onvoorwaardelijk recht op noodhulp (AIDA rapport, pagina 93). Volgens het rapport zijn er geen gevallen bekend van verzoekers die werden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 102).

Met betrekking tot rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat verzoekers om internationale bescherming in de praktijk toegang hebben tot rechtsbijstand (AIDA-rapport, pagina. 50).
We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.
De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Tot op heden bracht de betrokkene geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of die aantonen dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.
Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijk is gewaarborgd. Ook wanneer de materiële opvang wordt beperkt of stopgezet, hebben verzoekers nog toegang tot gezondheidszorg. De toegang tot gezondheidszorg geldt gedurende de hele procedure. Personen die een negatieve beslissing krijgen, kunnen via de noodregeling nog medische zorgen krijgen. De wet voorziet in aansluiting van verzoekers bij de ziekteverzekering. Psychologische en psychiatrische behandelingen worden door de verzekering gedekt. In alle federale opvangcentra is een medische dienst aanwezig (AIDA, p. 108). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.
In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Zwitserland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.
We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.
We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.
Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Bevoegdheid van en procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingenw

3.1. Artikel 2.59, §1, tweede lid, 4° en derde lid van de RvV-wet luidt als volgt:

"*De rechter gaat over tot een onderzoek ex nunc indien het één van de volgende beslissingen betreft:*
(…)
4° een overdrachtsbesluit.
In het geval van een beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit bedoeld in het eerste lid, 4°, beperkt de rechter de draagwijdte van het onderzoek van het beroep tegen een overdrachtsbesluit zoals bepaald in artikel 43, lid 1, van de Asiel- en migratiebeheerverordening."

Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR), in werking getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:
"*1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

3.2. Conform artikel 2.27, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de versnelde procedure van toepassing.

4. Op de bestreden beslissing toepasselijke regelgeving

Artikel 84.2 van de AMMR is een overgangsbepaling die als volgt luidt: "*Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria*.".

De criteria van de Dublin III-Verordening zijn *in casu* van toepassing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "*het recht om arbeid te verrichten*". In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"*Verzoekster verbleef in Zwitserland en diende in te staan voor het onderhoud van haar kinderen en zichzelf.*
Zij is bereid om hiertoe veel te werken doch volgens het Zwitsers systeem mocht er geld ingehouden van haar loon indien zij voltijds aan het werk ging.
Verzoekster had deze financiële middelen evenwel nodig en was bereid om er ook voor te werken.
Geheel in strijd met de internationale regelgeving werd haar niet toegestaan om een volwaardig loon te ontvangen voor haar voltijdse arbeid.
Haar inkomen werd ingehouden door een voogdijbureau dat een beperkt deel doorstorrte omdat zij volgens Zwitserse regelgeving niet het recht had om voltijds te gaan werken.
Dit maakt een schending uit van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, het Europees Handvest en de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens.
(…)
Verzoekster heeft verklaard dat zij meende onheus te worden behandeld in Zwitserland.
Dergelijke onheuse behandeling kan tevens bestaan uit uitbuiting en dient niet sensu stricto beperkt te worden tot fysieke handelingen.
Indien verzoekster voltijds ging werken, holde de Zwitserse regelgeving evenwel geheel uit dat zij een voltijds loon zou ontvangen en ontving zij slechts een persoonlijk budget hetgeen er evenwel toe leidde dat zij schulden maakte door een tekort aan financiële middelen.
Zij ontving er geen opvang en zorg zoals in België.
De overdracht zou dan ook een schending uitmaken van art. 3 EVRM."

5.2. Door louter haar verklaringen te herhalen in het verzoekschrift betreffende de arbeid die zij verrichte in Zwitserland en het inhouden van een deel van haar loon aldaar, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

"*Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek in België ingediend te hebben omdat ze een paar landen aan het overwegen was en vroeg welke de best was. Ze stelt dat veel mensen haar vertelden dat België een goed land is. Ze stelt daarom besloten te hebben om naar België te komen. De betrokkene stelt dat toen ze naar hier kwam, zag dat het goed was en daarom besloot om hier te blijven. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland. De betrokkene verklaart uit Zwitserland vertrokkene te zijn om niet terug te keren. Ze stelt dat ze haar daar verwoest hebben op economisch vlak. Te betrokkene stelt dat ze er aan het werken was, maar dat assistenten al haar geld afnamen en dat ze altijd met schulden leefde. Ze stelt dat ze er ook over gesproken heeft met hen voor een lange periode, maar dat er geen oplossing gevonden werd. Ze stelt dat ze er in een huurwoning verbleef. De betrokkene verklaart waarom haar geld afgenomen werd. Ze stelt dat ze zeven à acht jaar goed gewerkt heeft, maar dat het nadien met kinderen niet makkelijk was. Ze verklaart dat ze ongeveer aan 45-50% aan het werken was en dat als er meer werk was, ze overuren deed. Ze stelt meer gewerkt te hebben dan dat ze mocht. Ze stelt dat de assistenten moeten helpen met geld storten voor het deel dat niet gewerkt wordt. Ze stelt twee keer een volledig bedrag ontvangen te hebben van de gemeente. Ze stelt dat haar toen gezegd werd dat dit een fout was en dat ze papieren van haar werk naar hen moest brengen zodat zij hen kon terugbetalen. Ze stelt dit gedaan te hebben en hen alles gegeven te hebben omdat ze hen vertrouwde. Ze stelt daarop naar haar werk gebeld te hebben en hen vertelt te hebben dat ze gecontacteerd zouden worden. Ze stelt echter dat haar loon niet altijd hetzelfde was. Ze stelt dat haar dat ze haar maar een klein deel gaven, waarmee ze niet kon overleven. De betrokkene stelt dat ze slechts voor 50% mag werken omdat ze kinderen heeft. Ze stelt dat ze met alles bij elkaar met kinderbijslag 2300 euro kreeg. Ze stelt na alles te betalen, ze niet genoeg overhield en dat ze daardoor problemen kreeg. Ze stelt dat ze ook een boete kreeg doordat haar kinderen zwart reden door geldtekort. Ze stelt dat ze een*

manier moest zoeken om te gaan werken. Ze stelt hen gevraagd te hebben om meer uren te werken, maar dat dit geweigerd werd. Ze stelt zelf besloten te hebben om 80% te gaan werken bij Subway. Ze stelt na twee maanden werk, dat de gemeente aan haar werk vroeg om hun deel rechtstreeks aan hen te betalen. Ze stelt dat ze gechoqueerd was. Ze stelt dat ze in totaal 4800 euro verdiend had met kinderbijslag en dat ze haar daarvan maar 780 euro hadden gestort. Ze stelt dat ze door mensen van Subway geholpen werd met haar boodschappen, maar dat het geen leven was op deze manier. Ze stelt dat ze nadien voor 100% in een pizzeria ging werken, maar dat daar toch hetzelfde werd gedaan met haar loon. Ze stelt daardoor besloten te hebben om te vertrekken. Ze stelt dat ze er constant schulden kreeg doordat ze zelf niet haar geld kon beheren. Ze stelt dat dit niet kwam doordat ze niet wilde werken.
De betrokkene stuurt op 02.06.2026 per mail: een loonfiche van september 2025 uit Lachen, Zwitserland; bewijs van een rekeningafsluiten bij de S.K. (…) op 23.12.2025; een arbeidsgetuigschrift van M.L. (…)(2026); een arbeidsgetuigschrift van P. (…) (2023); een arbeidsgetuigschrift van P.d.F. (…) (2019); een bericht van Personeelszaken uit Lachen, dd. 03.02.2026. Uit het laatste bericht blijkt dat de volledige salarisbetaling van de betrokkene sinds september 2025 maandelijks wordt overgemaakt aan het voogdijbureau en dat dit wordt gedaan op instructie van een beroepsvoogd. Het officiële voogdijbureau is verantwoordelijk voor het vaststellen en beheren van het persoonlijke budget van de betrokkene.
Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek dient te worden behandeld. Dat de betrokkene door andere mensen aangeraden werd om naar België te komen, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.
Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.
We wensen aan te duiden dat de betrokkene op basis van een verblijfsvergunning in Zwitserland verbleef en dat aan deze verblijfsvergunning voorwaarden verbonden zijn. De betrokkene gaf zelf aan dat zij slechts aan 50% mocht werken en dat zij zelf besloot om hier geen gehoor aan te geven. Ze stelt daarna dat een deel van haar loon rechtstreeks aan de gemeente werd betaald en dat zij slechts een klein deel overhield. De betrokkene legt een document voor waaruit blijkt dat op instructie van een beroepsvoogd haar persoonlijke budget door het officiële voogdijbureau beheerd zal worden vanaf september 2025. We merken op dat wanneer betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat bepaalde regelingen, juridische of strafrechtelijke procedures boven het hoofd heeft hangen dit geen invloed heeft op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. Indien haar bepaalde dingen te laste worden gelegd, dient zij de daarvoor voorziene procedures te doorlopen en haar eventuele straf uit te zitten of te betalen. Als er regelingen getroffen worden waarmee de betrokkene het niet eens is, kan zij eveneens ter plaatse in beroep gaan als zij de regelingen onterecht vindt.
We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Zwitserse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Zwitserse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Zwitserland onafhankelijke beroepsinstanties."

Waar de verzoekende partij betoogt dat geheel in strijd met de internationale regelgeving haar niet werd toegestaan om een volwaardig loon te ontvangen voor haar voltijdse arbeid, verduidelijkt zij geenszins tegen welke internationale regelgeving het rechtstreeks betalen van een deel van het loon aan de gemeente of het beheren van een persoonlijk budget door een officieel voogdijbureau zou indruisen. Zij weerlegt met haar betoog op geen enkele wijze de pertinente vaststellingen van de verwerende partij dat wanneer een verzoekende partij "*in de verantwoordelijke lidstaat bepaalde regelingen, juridische of strafrechtelijke procedures boven het hoofd heeft hangen dit geen invloed heeft op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming"* en dat *"(i)ndien haar bepaalde dingen te laste worden gelegd, (…) zij de daarvoor voorziene procedures (dient) te doorlopen en haar eventuele straf uit te zitten of te betalen"*. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met haar betoog evenmin het motief dat *"(a)ls er regelingen getroffen worden waarmee de betrokkene het niet eens is, (…) zij eveneens ter plaatse in beroep (kan),gaan als zij de regelingen onterecht vindt"*.

De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat het voogdijbureau een beperkt deel doorstortte omdat zij volgens de Zwitserse regelgeving niet het recht had om voltijds te gaan werken. De verzoekende partij preciseert deze vermeende Zwitserse regelgeving niet, noch legt zij stavingstukken voor waaruit zou blijken dat zij niet het recht had om voltijds te werken.

Met haar betoog toont de verzoekende partij allerminst een schending "*van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, het Europees Handvest en de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens"* aan.

5.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

5.4. Door louter opnieuw te stellen dat zij meent onheus te worden behandeld in Zwitserland, werpt de verzoekende partij geen ander licht op de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar zij betoogt dat een dergelijke onheuse behandeling tevens kan bestaan uit uitbuiting en niet *sensu stricto* dient beperkt te worden tot fysieke handelingen, dat indien zij voltijds ging werken, de Zwitserse regelgeving ervoor zorgde dat zij geen voltijds loon ontving en zij slechts een persoonlijk budget ontving hetgeen ertoe leidde dat zij schulden maakte door een tekort aan financiële middelen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is van uitbuiting. Door het louter opnieuw wijzen op het niet ontvangen van een voltijds loon en het slechts ontvangen van een persoonlijk budget, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er sprake is, door de Zwitserse instanties, van uitbuiting en werpt de verzoekende partij geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat wanneer een verzoekende partij "*in de verantwoordelijke lidstaat bepaalde regelingen, juridische of strafrechtelijke procedures boven het hoofd heeft hangen dit geen invloed heeft op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming"* en dat *"(i)ndien haar bepaalde dingen te laste worden gelegd, (…) zij de daarvoor voorziene procedures (dient) te doorlopen en haar eventuele straf uit te zitten of te betalen".* Door erop te wijzen dat zij schulden maakte door een tekort aan financiële middelen toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt "*dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.*" foutief, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 3 van het EVRM zijn. De Raad merkt op dat nergens concreet uit blijkt dat het persoonlijk budget dat aan de verzoekende partij werd toegekend door het officieel voogdijbureau in Zwitserland ontoereikend was om te voorzien in de levensnoodzakelijke behoeften van haar

en haar gezin, zodat niet aangetoond wordt dat het zou gaan om een tekort aan financiële middelen waardoor de verzoekende partij en haar gezin in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij geen opvang en zorg ontving zoals in België beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij overigens geenszins nader toelicht. Bovendien blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens het Dublin-interview dat zij in Zwitserland (met kinderbijslag) 2300 euro kreeg. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat zij met dit bedrag niet in de mogelijkheid zou zijn om voor haar en haar gezin in de nodige opvang en zorg te voorzien. Zij toont opnieuw niet aan dat zij dreigen terecht te komen in een situatie die een zeer verregaande materiële deprivatie meebrengt waardoor de verzoekende partij en haar gezin in een situatie zouden belanden die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5.5. Een schending van artikel 3 van het EVM wordt niet aangetoond.

5.6. De middelen zijn ongegrond.

6. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER